

GYERMEKHÍR

Már búcsúznak és elmegyünk

Ismét elrepült négy esztendő. Osztályom tagjai nem is olyan régen voltak apró ötödikesek, s mára már gondolkodó, a felnőtt kor küszöbe felé tartó fiatalok. Nyugodt lélekkel engedtem el kezüket, tudom, hogy alkalmasak és készek az önálló döntésekre, a helyes értékítéletre. Sorsuk kiteljesedése rajtuk áll. Nem féltsem őket. Mindannyian készek arra, hogy végigjárják a felnőtté válás útját.

Egyikük utolsó közös filmelmélynyükről írt gondolatait kínálom most Önöknek.

A kegyetlen sors

Az osztályommal néhány hete néztük meg a Sorstalanság című filmet, mely maradandó nyomokat hagyott bennem. Számomra nagyon tragikus és embertelen volt a körülmény a koncentrációs táborokban a II. világháború idején. De ezzel szerintem nemcsak én vagyok így, mert az egész osztály néma csendben nézte végig a filmet.

A Sorstalanság röviden arról szól, hogy Gyurka apukáját munkatáborba hívták. Gyurka elindult Csepelre, és útközben egy rendőr leszállította azokat, akik sárga csillagot viseltek. Gyurka is sárga csillagot viselt, azaz zsidó származású volt. Nagyon sok gyereket és felnőttet gyűjtöttek össze. Utána átadták őket a csendőröknek,

akik elvették mindenüket. Ezután egy vagonba vitték több embertársával együtt, a végcél a buchenwaldi koncentrációs tábor volt.

Már az utazás körülménye is borzasztó volt, nem kaptak inni, enni semmit, amíg oda nem értek.

Ez számomra kegyetlen, hogy emberekkel ilyen „csúnya” dolgokat meg lehet tenni. Hozzáfűzném ehhez, hogy akik ezt tették velük, azok is emberek. Az is igaz, hogy ők csak a munkájukat végezték, parancsot teljesítettek, mert ha ők nem így viselkednek, akkor őket ölik meg.

A táborban dolgoztatták őket, csak annyi ételt kaptak, amennyitől pont életben tudtak maradni, és hogy dolgozni tudjanak. Úgynevezett fejadagnak hívták ezt. Ez is elborzasztó, egyszerűen embertelen.

Ez nekem még mindig fel nem fogható, egy furcsa érzés kavarg bennem.

Az a legnagyobb baj, hogy természetes volt ott, hogy tetvesek, koszosak, betegek, mert olyan helyen, ahol ők voltak, még a kutya sem maradna meg.

Manapság mindenkinek természetes, hogy nagy, kényelmes ágyon alszik, de ott nem volt ilyen. Kb. egy 1 m x 160 cm-es helyen hárman aludtak.

Én csak örülni tudok annak, hogy én ebbe a világba születtem, ahol már nincs ez. Őket, akik akkor éltek, nagyon, tiszta szívből sajnálom, és becsülöm a kitartásukat. Mert voltak olyanok, akik e sanyargató körülmények ellenére is talpon tudtak maradni és megmenekültek.

A film vége felé ott is ez történik, megérkezik az amerikai hadsereg, elviszik azokat, akik megmenekültek ebből a kegyetlenségéből, ezek között volt Gyurka is. A filmben nekem az tetszett – tudom, nem jó szó, hogy tetszett –, akkor így írom: jó volt látni azt, hogy az embertelen körülmények között is Gyurkát biztatta a barátja, hogy: „Fogjuk mi még a Nefelejcs utca flaszterját taposni.” Ez egy jó példa arra, hogy a remény hal meg utoljára.

Furcsa, tragikus, de a vége jól végződik, mert Gyurka épségben hazamegy. Becsönget a lakásukba, és már nem lakik ott a nevelőanyukája. Ezután becsönget a szomszédba, akik örömmel fogadják, és ott megtudja, hogy a volt inasuk, Sütő úr és a nevelőanyja össze- házasodtak. A film legvége, hogy Gyurka elindul édesanyjához.

Pető Dániel

Természetjáró Gyerekek és Diákok Országos Találkozója

Csillebérc, 2006. július 3–8.

A tanév vége gyermekközösségünkben soha nem jelenti a programok szüneteltetését. A természetjáró találkozóra az általános iskolás korcsoportból két csapatunk, a középiskolások versenyére egy csapatunk nevezett be.

A hat nap alatt bakancsosaink éjszakai tájékozdási túrán, nappali tájékozdási túrán, elméleti versenyen, városismereti versenyen és teljesítménytúrán vettek részt. A kisebbek

Dudás Diána, Mészáros Virág és Pető Dániel megérdemelt jutalmaikkal

A TEGYOT és a TEDOT tárnoki résztvevői

